

РЕШЕНИЕ

№ 7712

гр. София, 09.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова

Ралица Романова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора ДИМИТРОВ, като разгледа дело номер **2200** по описа за **2013** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на В. ДД. от [населено място] срещу Решение от 11.01.2013г. по н.а.х.д. № 13584/2012г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 7-ми състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 30815 от 29.06.2012г. на началника „АНД” при отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на В. ДД. е наложено, на основание чл.182, ал.1, т.6 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) административно наказание „глоба” в размер на 350 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от три месеца.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност на обжалваното решение, като постановено при съществени нарушения на материалния закон и на съдопроизводствените правила – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, поради което се иска неговата отмяна.

Ответникът по касационната жалба не изразява становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административният съд С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу

подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

В оспореното първоинстанционно решение Софийският районен съд от фактическа страна е приел за установено, че на 08.06.2012г., около 18,04ч. в [населено място], по Околовръстен път В. ДДе управлявал товарен автомобил „К.“, с ДК [рег.номер на МПС] към бул. Ц. шосе и до бензиностанция „Ш.“ – К. със скорост 114 км/ч., при ограничение със знак В26 от 60 км/ч., установено с радар TR-4D №346, фиксиращ скорост, дата и час, показани на водача. Съставен е АУАН № 30815/08.06.2012г., в който са отразени възраженията на водача на МПС, че не е управлявал с такава висока скорост и е бил в момент на изпреварване на друг товарен автомобил. Въз основа на АУАН е издадено наказателно постановление № 30815 от 29.06.2012г., от началника „АНД“ при отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на В. ДДе наложено на основание чл.182, ал.1, т.б от ЗДвП) административно наказание „глоба“ в размер на 350 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от три месеца.

Изложената фактическа обстановка се потвърждава от приетите в първоинстанционното производство писмени доказателства и от свидетелските показания на актосъставителя В. В. и посочения от касатора свидетел И. Г..

Неоснователни са изложените от жалбоподателя възражения, че Софийският районен съд неправилно е приел, че показанията на свидетеля Г. не са в противоречие с изложеното от другия свидетел. Видно от изявлението на св.Г., същият е управлявал друг автомобил и не е имал наблюдение върху обстоятелството с каква скорост се е движил управлявания от В. ДДавтомобил. Не е възприел непосредствено и моментът, в който касаторът е бил спрял за проверка. Неговите показания не установяват конкретни факти по случая, а съдържат личното му становище относно разглежданата ситуация.

Неоснователни са и възраженията, че не доказано наличието на ограничение на скоростта в описания участък, както и че не са събрани доказателства в този смисъл. Видно от АУАН и първоинстанционната жалба и от изявенията на процесуалния представител на касатора първоинстанционното производство, не са излагани доводи за липса на ограничение на скоростта в конкретния участък, както и не са правени доказателствени искания за ангажиране на експертиза за установяване местоположението на знаците за регулиране на движението. В касационното производство компетентната инстанция проверява оспореното съдебно решение, като целта е да се коригират допуснати от постановилия решението съд грешки при разглеждане на делото и постановяването на крайния акт. В настоящото производство не могат да се изправят пропуски на страните, допуснати при разглеждането на делото в предходната инстанция. Поради посоченото, довод за липса на събиране на доказателства, каквито не са поискани своевременно пред първоинстанционния съд не е основание за незаконосъобразност на постановения от същия съд акт.

От правна страна Софийският районен съд е приел, че са спазени императивните изисквания на ЗАНН при съставянето на АУАН и при издаването на наказателното постановление. Наказателното постановление е издадено от компетентен орган, АУАН е съставен изцяло, съгласно изискванията на чл.42 от ЗАНН, в НП не се установяват пороци от външна страна. Установени са по безспорен начин всички обективни и субективни елементи от състава на административното нарушение.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно постановено при спазване на процесуалните правила и материалния закон.

Настоящата инстанция споделя направените от първоинстанционния съд правни изводи.

Съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. В процесния случай е установено, че В. Дсе е движил със скорост от 114 км/ч. при поставено ограничение от 60км.ч. със знак В26. Установено е извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. При съставянето на акта и наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до отмяна на последното. Както АУАН, така и НП съдържат изискуемата се индивидуализация на нарушението от фактическа страна - посочена е дата и мястото на неговото извършване, и обстоятелствата, при което е извършено. От събраните по делото доказателства се установява и извършването на нарушението. Скоростта е установена с техническо средство – радар, фиксиращ скоростта, датата и точния час на движение. Отчетените данни са показани на водача, който не е възразил по точността им при съставянето на АУАН или в 3-дневния срок след това съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗАНН. От събраните по делото доказателства се установява също така, че техническото средство – радар TR 4D № 346 е преминало необходимите проверки на 29.02.2012г. и последващата проверка е със срок на валидност 12 месеца – до 28.02.2013г. Към момента на регистриране на нарушението – 08.06.2012г. техническото средство е било в изправност. Нито в производството пред СРС, нито пред касационната инстанция касаторът е доказал твърдението си, че отчетената превишена скорост е на друг движещ се по същото време автомобил, а не на управлявания от него. Подобно твърдение позволява да се приеме, че и останалите участници в движението са се движили с превишена скорост, но не установява обстоятелството, че автомобилът, управляван от В. Дсе е движил с максимално допустимата скорост.

В оспореното решение Софийският районен съд е обсъдил събрания по делото доказателствен материал и обосновано е достигнал до извод, че извършването на административно нарушение е безспорно установено, както и че е наложено следващото се за съответното нарушение административно наказание. Този извод се споделя от настоящата инстанция, поради което оспореното решение следва да бъде оставено в сила, подадената срещу същото жалба да бъде приета за неоснователна.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, от ЗАНН, Административен съд – София град

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 11.01.2013г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 7 – ми състав, постановено по НАХД № 13584, по описа на съда за 2012г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

